

Не! не трѣбваше! Защото до Одринъ и Цариградъ оставаха още стотини километри, а лошето врѣме — есенъта и зимата — приближаваше и прѣдстоеше пжтищата да се изпоразвялятъ. А какво би произлѣзло ако Сюлейманъ-паша, вмѣсто да се задрѣстеше въ Родопитѣ, спокойно бѣше отстѣпилъ къмъ Одринъ и създадеше тамъ единъ другъ Плѣвенъ? Руското главно начальство имаше ли на расположение достатъчно сили за да обкрѣжи правилно сто и тридесетѣхъ баталиона на Сюлейманъ-паша въ този укрѣпенъ лагеръ, располагайки сжщеврѣменно съ достатъчно количество свободни войски за продължаване похода къмъ столицата, и при това да пристигне прѣдъ нея въ състояние, да може да направи нѣщо?

Азъ не вѣрвамъ.

Ние по-послѣ ще се повърнемъ отново къмъ този периодъ отъ войната, който, споредъ моето мнѣние, е най-много интересенъ, тъй като, безъ да се гледа на разгрома, той ни прѣдстави великолѣпни случаи за поправянето на всички погрѣшки, които допуснахме по-рано.

Писа се, че слѣдъ побѣдитѣ на 18 и 19 юлий, Османъ-паша билъ искалъ да прѣдприеме настѣпателни дѣйствия, но че това му било забранено съ формална заповѣдъ отъ Цариградъ. Тукъ ние не искаме никого да защищаваме, но тази версия не е напълно справедлива, пкъ даже и ако да сжществуваше подобно нѣщо въ дѣйствителность, то тя не трѣбваше никакъ да смуцава Османъ-паша, тъй като на кой генералъ не е потрѣбно никого да пита, дали той трѣбва да прѣслѣдва единъ тъй добръ битъ неприятель!

Дългътъ заповѣдваше да се настѣпи напрѣдъ, особено ако се вземеше подъ внимание, че на Плѣвенската армия прѣдстоеше да направи само една